

Sag har været hos Finantsministeriet, kan jeg ikke tage noget Hensyn dertil og heller ikke udtale mig om Sagens Realitet, idet denne ikke er mig bekendt af andre Data, end hvad Udvalget har meddelt. Som Finantsminister kjender jeg den ikke. — Der er under Nr. 12 og 13 henvist 2 Sager til min Kollega Krigsministeren; men det turde vel hælde, at disse Sager vedkomme andre Miniſtre ligesaa meget som Krigsministeren, og jeg vil derfor udtale mig kort om de Spørgsmaal, der ligge for under disse Henviſninger. De angaa jo begge den Stilling, som militære Underbefalingsmænd have, der efter 1868 ere gaaede over i Kommunerne's Tjeneste som Arrestforvarere, Politibetjente osv. Den ærede Ordfører udtalte, at efter hans Mening var Finantsministerens Afgjørelse fuldstændig rigtig, nemlig den, at Vedkommende ikke have noget Krav paa Pension, og forsaavidt kunde Alt siges at være i Orden; men Sagen er jo i Virkeligheden den, at, skøndt Loven af 26de Mai 1868 udtrykkelig siger, at det er Kommunerne, der ansætte, saa har i Virkeligheden den Form, hvorunder Ansættelsen har fundet Sted, jevnlig kunnet forlede Vedkommende til den Antagelse, at de endnu efter 1868 ansættes paa lignende Maade som før 1868, hvorved de jo vilde bevare den i Militæretaten erhvervede Pensionsret saaledes, at denne traadte i Kraft, saasnart deres Tjeneste hos Kommunerne var ophørt af en dem utilregnelig Aarsag. Det staar altsaa for mig saaledes, at der vel kunde være Anledning til at undersøge, om ikke de Forhold, under hvilke en hel Række af militære Underbefalingsmænd i Aarene fra 1868 til 1878 paa den Maade ere gaaede over i Kommunerne's Tjeneste, kunde foranledige, at man tog et Billighedshensyn til disse Mænd, naar de af dem utilregnelige Aarsager bleve afskedigede fra Kommunerne uden tilstrækkelig Pension. Jeg tror, at man nødvendigvis maa se Sagen i dens Almindelighed, og der er ikke i selve de Tilfælde, der ere nævnte i Betænkningen under Nr. 40 og 41, noget Extraordinært. Jeg tror, man maa gjøre sig fortrolig med, at vil man imødefomme det Billighedskrav, som synes at træde frem i disse to Andragender, maa man være beredt paa at tage Konsekvenserne beredt paa overhovedet at vise saadanne Billighedshensyn til en hel Række militære Underbefalingsmænd, som i Aarene 1868—78, de 10 Aar, hvor den fortrinnsvisse Afgang er bleven bevaret, ere gaaede umiddelbar fra den militære Tjeneste over i Kommunerne's. Det er kun en almindelig Bemærkning, som jeg vil gjøre i Anledning af disse to Andragender saavel som Finantsminister, som, det tør jeg maasse tilføje, som Indenrigsminister fra 1868. — Der er endnu et Andragende under Nr. 50, der er lidt i Slægt med de to Andragender, som jeg nu anførte. Det er ikke af det ærede Udvalg henvist til nogen Minister, men i en af Indstillingerne udenfor Betænk-

ningen er det foreslaaet henvist til Finantsministeren; det er Spørgsmaalet om, hvorvidt Tjenesten ved Statens Jernbaner er den Art af offentlig Tjeneste, som, saalænge den varer, berøver en militær Underbefalingsmand den allerede af ham erhvervede Pensionsret. Jeg har ikke den fjerneste Tvivl om, at selvsjælgelig den af Finantsministeren trufne Afgjørelse er rigtig; men, da der ved dette Andragende er fremkommen Formodning om, at der kunde være andre ved Statens Jernbaner Ansatte, som man havde ladet beholde deres militære Pension, den Pension, som de have erhvervet, som militære Underbefalingsmænd, saa finder jeg mig foranlediget til at udtale, at der ikke er mig noget saadant Forhold bekendt, og at det er en Selvsjælg, at dersom Finantsministeren udbgger, at nogen saadan ved Statsjernbanerne ansat tidligere Underbefalingsmand vedbliver at nyde sin Pension, vil Ministeriet gjøre Lovens almindelige Bestemmelser gjældende paa dette Tilfælde. Det, at Statsjernbanerne tidligere have været drevne af Private, og at en stor Del af dem, som ere ansatte, ere ansatte privat, kan naturligvis foranledige, at der kan skule sig saadanne Tilfælde, som ikke ere Finantsministeren bekendt; men naar de opdages, vil Lovens almindelige Bestemmelser blive gjort gjældende paa denne ligesaa fuldt som paa Andrageren under Nr. 50. — Med Hensyn til Andragendet under Nr. 57, som af hele Udvalget er henvist til Finantsministeren, ganske vist ikke i selve Betænkningen, men det er rettet i et af Udvalgsforslagene udenfor Betænkningen, med Hensyn til dette Andragende fra forhenværende Forpagtere af Østersøfiskeriet i Limfjorden har den ærede Ordfører allerede udtalt, at han kunde slutte sig til Finantsministerens Betragtning, at de Vedkommende ikke kunde gjøre noget Retstrav gjældende. Men selv om der ikke kunde være Spørgsmaal om noget Retstrav, kunde der ganske vist være Spørgsmaal om Billighedskrav. I saa Henseende maa det jo væsentlig først og fremmest komme i Betragtning, om de Vedkommende i god Tro have truffet Foranstaltningerne for at gjøre sig fortjente til den Præmie, der eventuelt er stillet i Udsigt i Forpagningskontrakten, og hvorvidt de have anvendt Beføjninger for at opnaa dette. Selv om det juridiske Bevis skulde bryde for, at de af Forpagterne trufne Foranstaltninger i Virkeligheden have frembragt de af dem tilsigtede Virkninger, at forøge Østersbestanden i Limfjorden, vil man jo ikke bestomindre kunne erkende, at Forpagterne have et Billighedskrav paa, at deres Bestræbelser fandt en Anerkjendelse fra Statens Side, da, det jo dog er en utvivlsom Kjendsgjerning, at Østersbestanden, hvad enten det nu skyldes Naturforholdene eller det tillige skyldes en Medvirkning fra Forpagternes Side, er tilliget betydeligt i Forpagtningsstiden. Jeg skal efterkomme det ærede Udvalgs Opfordring til at tage Sagen under